

Dennis Small, Executive Intelligence Review.

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Er du human, eller er du Hume-an? Filosofien bag geopolitik

v/ Dennis Small

*Lektion 3 i LaRouche PAC's Undervisningsserie 2018,
»Hvad er det Nye Paradigme?«, 3. marts., 2018.¹
<https://www.youtube.com/watch?v=EwU02bmSq0Q>*

Vært i studiet Ben Deniston: Velkommen til LaRouche PAC's Undervisningsserie, »Hvad er det Nye Paradigme?«. Jeg er Benjamin Deniston, og med mig i studiet har jeg Dennis Small fra *Executive Intelligence Review*. Dette er 3. lektion i vores undervisningsserie 2018 over spørgsmålet, hvad er nødvendigt for at skabe dette nye, historiske paradigme, som vi nu virkelig står på randen af potentielt at skabe. Som de af jer, der har fulgt serien, vil vide, så kommer vi nu ind på underliggende, afgørende, filosofiske, videnskabelige, dybdegående ideer, der ligger bag dette historiske, strategiske, virkelig humane skifte, som vi forsøger at skabe netop nu. I dag har vi den glæde at fortsætte undervisningsserien med den næste præsentation, der følger efter sidste uges fremragende diskussion om den historiske fremvækst af det, folk kalder »geopolitik«, som værende en strategisk politik, der kommer fra Det britiske Imperiums forsøg på at bevare kontrollen over verden.

I dag vil vi behandle dette spørgsmål, men nu fra en anden og, mener jeg, dybere vinkel, der omhandler de filosofiske ideer, der ligger til grund for denne politiske anskuelse; noget, som hr. LaRouche har brugt det meste af sit liv på at studere og forklare og fremlægge i mange af sine værker.

¹ Billede: »Lysternes Have«. Maleri af Hieronymus Bosch, 1403-15.

Hvis I er nye, vil jeg minde alle vore live-seere, de af jer, som er med os live under udsendelsen i aften; dette er en åben dialog og diskussion. Formålet med denne undervisningsserie er at uddanne jer og hjælpe jer seere med at blive ledere og kapable aktører nu, i denne nuværende situation. Hele pointen er at deltage i diskussionen og spørgsmål & svar. Dennis har udvalgt fremragende studiemateriale til denne lektion, og vi vil tale lidt om indholdet af dette, og vi tager gerne imod jeres spørgsmål live: I kan enten sende os en e-mail til classes@larouchePAC.com eller I kan kommentere på selve undervisningsseriens webside. Hvis I ikke har indtegnet jer som deltagere, går I glip af alt det bedste, så indtegn jer, så I får opdateringer via e-mail, hjemmeopgaver, som er en meget produktiv måde at teste jeres forståelse og være med til at fremme yderligere dialog uden for undervisningen, med Dennis, Harley, jeg selv og andre: Gå til <http://LPAC.CO/NP2018> for at indtegne jer; så hvis I ikke har indtegnet jer, så gør det; så får I også adgang til de opfølgende lektioner hver anden uge, som I kun får adgang til, hvis I har indtegnet jer.

Vi har to live-forsamlinger med os i denne uge: I Houston, Texas – hej, alle sammen, godt at se jer – og desuden et live-publikum i Detroit, Michigan – hej, Detroit. Vi er glade for at fortsætte processen med et nationalt og internationalt engagement i dialog og diskussion. Hermed vil jeg give ordet til Dennis:

Dennis Small: Det spørgsmål, jeg vil diskutere med jer i aften, er, »Er du human, eller Hume-an? Det filosofiske grundlag for geopolitik«, med andre ord, det punkt, hvor et angreb kan lykkes med faktisk at besejre det. Før jeg går i gang med stoffet, vil jeg nævne, hvad I måske allerede er klar over, og det er, at Ruslands præsident Vladimir Putin holdt sin Tale til Nationen for et par dage siden, og som er utrolig vigtig. Jeg vil end ikke forsøge at give jer en briefing eller en rapport om det; I har sikkert set nogle redegørelse i pressen, der refererer til de nye våbensystemer osv., som de har udviklet, og som grundlæggende gør hele BMD-systemet, som i årtier har været under udvikling i USA, fuldstændig forældet. Men af lige så stor betydning er den måde, hvorpå præsident Putin indledte sin tale, og som var diskussionen om den afgørende betydning af kreativitet og teknologisk fremskridt

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

for at gøre befolkningens liv bedre; og det er i relation til denne kapacitet, sagde han, at disse gennembrud inden for den militære sfære og den militærvidenskabelige sfære har været mulige. Han erklærede direkte lige fra begyndelsen, at hovedopgaven, som Rusland står overfor på dette tidspunkt, er at fjerne fattigdom. Enhver påmindelse, dette måtte give jer om en diskussion, der har fundet sted i Kina, er meget vedkommende. Der er ingen tvivl om, at Kina og Rusland arbejder sammen i fællesskab inden for flere forskellige områder; og i realiteten lægger de udviklinger, der finder sted fra begge disse fronter om det samme spørgsmål, faktisk grunden til at gøre en ende på geopolitik, én gang for alle.

Det andet aspekt i relation til geopolitik, og som vi vil diskutere i aften, er det faktum, at dette skete lige foran næsen, så at sige, af amerikansk efterretning. Vi er igen blevet 'sputnikt'! Og det sker, når hele ens fremgangsmåde over for verden og politik er baseret på empirisme (= al tilegnelse af viden finder sted gennem de fysiske sanser, -red.) og sansevished, som er et af de spørgsmål, vi vil behandle her, og så den modsatte fremgangsmåde, som er det, der faktisk har gjort det muligt for russerne at skabe deres gennembrud og deres fremskridt. Dette er ekstremt relevant. Jeg vil også gerne sige, for at sikre, at vi holder vores tema for øje, at spørgsmålet ikke kun er at gøre en ende på geopolitik i året 2018, som Helga Zepp-LaRouche har erklæret som den strategiske nødvendighed for dette år; men vi må også have et Nyt Paradigme. De to ting går hånd i hånd, som vi vil få at se med vores diskussion om det filosofiske grundlag for geopolitik.

Mit udgangspunkt i aften er at fortælle jer, hvad nogle af jer måske er klar over, at, da Lyndon LaRouche og nogle af hans med-tænkere blev anklaget og dømt og fængslet i 1988-89, så var den faktiske hovedanklage mod Lyndon LaRouche, som han selv udtalte det gennem sin advokat under retssagen, at han var en autoritær personlighed. Dette er præcist det spørgsmål, som Helga rejste i den første af de tre lektioner, vi foreløbig har haft i denne udsendelse; og med en autoritær personlighed menes der, iflg. briterne, at – sandheder, der kan kendes, eksisterer – de benægter, at der findes sandheder, der kan kendes; de benægter eksistensen af universelle principper, og enhver, der hævder, at de eksisterer, og desuden, at mennesket kan opnå at kende dem, er en person, som de anser for at være ekstremt farlig; og LaRouches anskuelser i denne henseende stred, og strider, direkte imod Frankfurterskolen med den form for hedonisme og empirisme, som vi vil behandle i aften, og som faktisk strider fuldstændigt imod britisk geopolitik. Og det var den sluttelige årsag til, at Lyndon LaRouche blev fængslet, fordi hans ideer var, og er, og vil være, farlige for denne britiske orden. Ligesom Sokrates' ideer var farlige, og han fik selvfølgelig en lignende behandling som LaRouche, fordi han blev anset for at være en autoritær personlighed, og han vovede at give ungdommen undervisning i denne idé om, at der findes universelle principper, der kan kendes af menneskets intellekt.

Ganske kort tid efter, at Lyndon LaRouche kom ud af fængsel, efter at have siddet i fængsel som følge af den mest uretfærdige dom i årtier, hvis ikke i hele århundre-

det, i USA; kort tid efter, den 28. juli 1994, skrev Lyndon LaRouche et mesterværk af en artikel, der havde titlen, »How Bertrand Russell Became an Evil Man«² (Hvordan Bertrand Russell blev en ond mand), og i denne artikel beskriver Lyndon LaRouche Bertrand Russell som det 20. århundredes ondeste mand. Det er der en meget god grund til: Bertrand Russell var en åbenlys fortalere for atomkrig mod Sovjetunionen, i hvert fald frem til, at sovjetrusserne selv udviklede atomvåben, som så var en trussel imod USA og også briterne. Han blev i et Tv-interview spurgt, er det sandt, at du faktisk krævede en atomar tilintetgørelse af Sovjetunionen? Og han svarede, ja da, ingen fortrydelse. Lidt ligesom George Soros mht. et andet spørgsmål; et lignende spørgsmål. Så er der det, Bertrand Russell havde at sige om at opmuntre til en Sort Død (pest), og dette er en udtalelse af ham fra 1953 fra »Impact of Science on Society« (da.: Videnskabens påvirkning af samfundet). Han sagde:

»Krig har i denne henseende [befolkningsreduktion] hidtil været en skuffelse ... men bakteriologisk krigsførelse kunne vise sig mere effektiv. Hvis en Sort Død kunne spredes i hele verden én gang i hver generation, kunne de overlevende formere sig frit uden at overfylde verden ... Tingenes tilstand kunne være noget ubehagelig, men hvad så? Lykke, især andre menneskers, lader virkeligt højsindede (ædle) mennesker ligegyldige.«

Hvor grusomt, det end er at kræve en atomkrig mod Sovjetunionen; hvor grusomt, det end er at kræve, at størstedelen af den menneskelige befolkning bliver udryddet af den Sorte Død, så er dette ikke Bertrand Russells værste forbrydelse. Hans værste forbrydelse var at udbrede i vidt omfang den sataniske sygdom, som er britisk, radikal empirisme. Dette er, som vi vil få at se, en anskuelse, der fuldstændig benægter eksistensen af menneskelig kreativitet, som siger, at mennesket og dyret grundlæggende set er ens; at al viden er baseret på fysisk sanseperception, og kun sanseperception, og at det korrekte livssyn for samfundet, og som er i overensstemmelse med dette fundamentale, filosofiske livssyn, er et geopolitisk livssyn.

Bertrand Russell fremførte faktisk, at det, vi må gøre, er at erstatte fysik med matematik, og dette var et totalt angreb på Riemann, faktisk, så, som mange af jer sandsynligvis har læst, Riemann for anti-dummies, så er Bertrand Russell anti-Riemann for dummies.

Russells synspunkter kommer direkte fra Jeremy Bentham, fra Jean Maria Ortez før dette, og fra David Hume, især den radikale David Hume hen mod sit livs slutning. Lyndon LaRouche lægger faktisk stor vægt på betydningen og vigtigheden af dette, og her er, hvad Lyndon LaRouche sagde i denne artikel, 'Hvordan Bertrand Russell blev en ond mand':

»Spørgsmålet om Kants brud med Hume definerer det enkeltstående træk, der adskiller Lockes gamle empirisme og så Shelburnes lakajers, og Huxley-familiens og senere Russells, britiske, filosofiske radikalisme ... For-

² Pdf:

http://media.larouchepac.com/larouche/documents/russell_evil.pdf

Eller læs på The Schiller Institutes hjemmeside:

http://www.schillerinstitute.org/fid_91-96/943a_russell_lhl.html

stå dette, og man forstår Russell. Forstå Russell på denne måde, og man begynder at forstå de seneste 600 års europæiske historie og verdenshistorie. Så begynder man at forstå de vigtige træk af det nu henrivende, indeværende [20.] århundrede.«

I denne LaRouche-artikel fortsætter han med at forklare, at denne udvikling af britisk, filosofisk radikalisme, og især dette interessante skift, der finder sted med Hume, som jeg vil påpege lidt senere, er, at de venetianske gamemasters bag alt dette havde tre hovedmål i tankerne; de havde tre strategiske formål. Nummer et, de måtte eliminere Frankrigs rolle som en afgørende magt i verden, som stod i modsætning til Det britiske Imperium, faktisk, på dette tidspunkt. For det andet, siger LaRouche, så måtte de bagvaske og ødelægge Gottfried Leibniz' indflydelse; og for det tredje, så var de opsat på permanent at knuse forhåbningerne om politisk autonomi og økonomisk udvikling blandt de engelske kolonier i Nordamerika.

Så deres mål er altså: Stop Frankrig, ødelæg Leibniz og udslet det, der var ved at blive til den Amerikanske Revolution, og, da det faktisk blev til det, da stadig forsøge at udslette det.

Det, vi undersøger her i LaRouches formuleringer af de spørgsmål, vi tager op her, er et underliggende begreb om, hvad historie faktisk er. Lad os lige tænke et øjeblik: Hvad betyder det, at han siger, forstå britisk, filosofisk radikalisme og det faktum, at Russell kommer direkte fra traditionen efter Bentham og Hume og Huxley osv., så vil man forstå de seneste 600 års historie? Det bør opfattes som en temmelig chokerende udtalelse – jeg opfattede det i hvert fald som ret chokerende, jeg mener, det er en hel del for 600 år. Men pointen er fundamental; og dette har været essensen af Lyndon LaRouches livsværk, og som er, at ideer former historien, og faktisk, at det *kun* er ideer, der former historien.

Resten er detaljer, der sættes i gang af ideer. Og den virkelige valplads, hvor vi både kan besejre britisk geopolitik og etablere et nyt paradigme, er på intellektets valplads. Og, som jeg tror, I vil opdage i løbet af de næste par minutter, så findes valpladsen også i jeres eget intellekt, for vi er alle blevet hjernevasket – og jeg mener, at det er et videnskabeligt udtryk – til at tænke ligesom Russell, til at tænke som Hume, til at tænke som Bentham. Til at tro, at verden grundlæggende set ikke er andet end en krig for én mod alle, alles krig mod alle, og Fanden tage den sidste! Man skal passe på *numero uno*, ikke sandt? Og det er essensen af geopolitik.

Den eneste måde, hvorpå vi rent faktisk kan besejre geopolitik, er, når hypotesen, der ligger bag den, besejres. Og, som jeg sagde, så er hele Lyndon LaRouches livsværk baseret på denne idé, og for at citere ham igen fra den samme artikel, så sagde han, at

»Britisk, radikal empirisme er en afvisning af ideen om nogen som helst videnskabeligt konstaterbar forskel mellem menneske og dyr. Al liberalisme afviser eksistensen af sandhed, der kan begribes, på disse samme filosofiske præmisser.«

Så det er altså ikke en uvæsentlig ting. Hvis I nogen- sinde har haft vanskeligt ved at organisere folk til at få en

reel forståelse af Xi Jinpings begreb om win-win og det, kineserne gør, er I måske begyndt at få mistanke om, at problemet ikke så meget drejer sig om mangel på information, som I giver folk, for jo, de har brug for information; de har brug for at vide, hvad det er, der faktisk foregår i Kina, de har brug for at vide noget om de 700 millioner mennesker, der er løftet ud af fattigdom; men problemet drejer sig ikke simpelt hen om information. Det problem, folk har, er, at de faktisk ikke kan begribe, hvad win-win rent faktisk vil sige; de kan ikke begribe eller forestille sig, at verden kan fungere på nogen anden måde end ved et nulsumsspil, hvor, hvis én vinder, så taber den anden, og det hele sluttelig vil komme ud på ét. Man ved, at det er, hvad de tænker – de har måske aldrig hørt ordet 'nulsumsspil' eller er faldet over 'win-win', eller de har aldrig været så uheldige at studere filosofi på universitetet eller været måske endnu mere uheldige at studere økonomi på universitetet; men det er sådan, de er tilbøjelige til at tænke. Og måden, man ved det på, er, når man siger til dem, 'Hør her, det, kineserne taler om, er en helt anden fremgangsmåde med denne her idé om win-win', så får man et svar, der lyder, 'Ja, ja, ja, ja – men ærlig talt, hør nu lige her ...'; og det problem har vi alle mødt, og det er, hvad vi har med at gøre.

Lad os, af denne grund, vende vores opmærksomhed mod David Hume. David Hume blev født i 1711, og han døde i 1776 – måske slog den Amerikanske Revolution, eller Uafhængighedserklæringen, ham ihjel; det kunne det meget vel have gjort! Og på den tavle, I ser på skærmen [Fig. 1], har jeg lokaliseret den britiske radikale empirismes skole overordnet set, eller dens udvikling ud af Hobbes oprindelige filosofi, og dernæst Locke, som er en anden fremgangsmåde i forhold til Hume, som vi kommer til om lidt, og som LaRouche talte om, og så Humes elever, Adam Smith og Jeremy Bentham, Bentham med hedonismen med den filosofiske regnemetode, og dernæst Malthus. Hele Humes fremgangsmåde, hans erklærede mission, var grundlæggende set at anvende Newton, og Newtons fremgangsmåde inden for fysik, på intellektet, og senere, på spørgsmålet om moral. Det er dér, det afgørende skifte finder sted. Newton levede 1643 til 1727.

Vi vil nævne tre arbejder af Hume, som jeg vil citere fra, og det vil komme på skærmen om et øjeblik; nogle af disse var omfattet i det anbefalede studiemateriale; jeg siger 'anbefalet' i begrænsede mængder, som gift undertiden anbefales; det er nødvendigt at udvikle modstandskraft over for det ved at kende det; man må kende sin fjende, både udenfor og i sig selv. Vi vil se på David Humes afhandling fra 1738 om den menneskelige natur; hans undersøgelse fra 1748 af menneskelig forståelse og hans undersøgelse fra 1751 om moralens principper. Humes grundlæggende fremgangsmåde er, at al viden er baseret på og faktisk begrænset til fysisk sanseperception; og det, han forklarer smerteligt detaljeret, er, at, hvis dette er ens synspunkt, så udvikler man total skepticisme. Man kan faktisk ikke vide noget, hvis man går ud fra den forudsætning, at det, man ved, er det, man ser. Jeg vil læse et citat fra Humes 'Afhandling om den menneskeli-

British Radical Empiricism

Hobbes	1588 – 1679
Locke	1632 – 1704
Hume	1711 – 1776
Smith	1723 – 1790
Bentham	1748 – 1832
Malthus	1776 -- 1834

Fig. 1

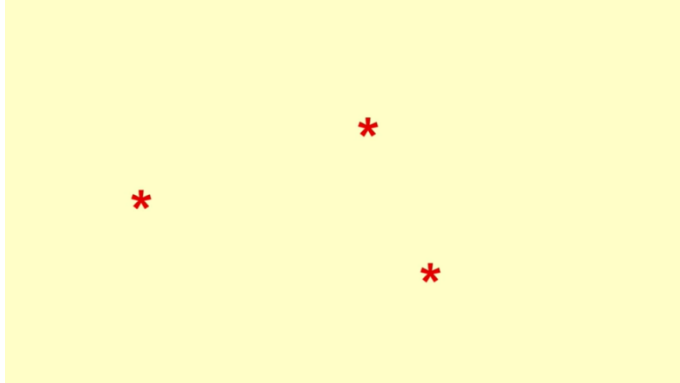

Fig. 2

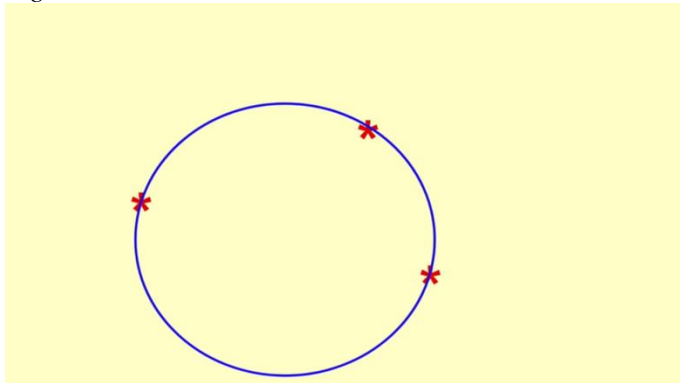

Fig. 3

ge natur', som giver os denne idé i opsummeret form. Han siger,

»Enhver distinkt perception, som kommer ind i hjer-
nens sammensætning, er en distinkt eksistens, og er for-
skellig fra, og kan skelnes og er adskilt fra, enhver anden
perception ... Forståelsen ser aldrig nogen reel forbin-
delse mellem genstande, at selv foreningen af årsag og
virkning, når den undersøges strengt, opløses til en va-
nemæssig tilknytning til ideer ... Identitet er ikke noget,
der reelt set hører til disse forskellige perceptioner og
forener dem.«

Så det eneste, man ved, er det, man opfatter (med san-
serne). Lad os tage et eksempel: Jeg vil vædde med, at I
ser tre røde stjernesymboler [Fig. 2] – det kommer vi til
om lidt. Det er altså tre observationspunkter, vi ser, og
spørgsmålet er så, hvis der var flere sådanne punkter,
hvad ville vi så finde – dette er en cirkel [Fig. 3] – eller
med de samme tre observationspunkter kunne det blive
en ellipse [Fig. 4]; eller måske er de samme tre punkter
produceret af – en fuld bilist [Fig. 5]. Så hvilken er det så?
A, B eller C eller ingen af dem – er der nogen måde, vi
kan vide det på?

Fig. 4

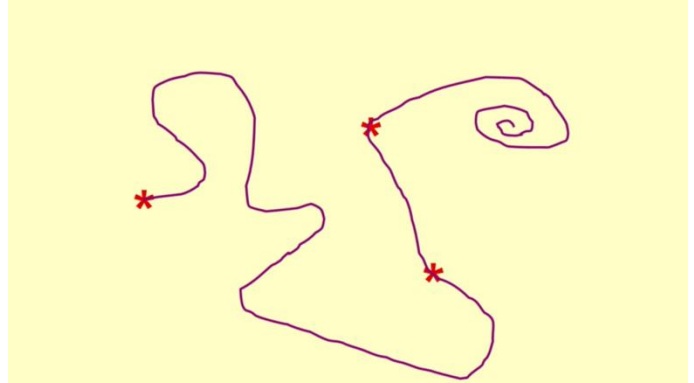

Fig. 5

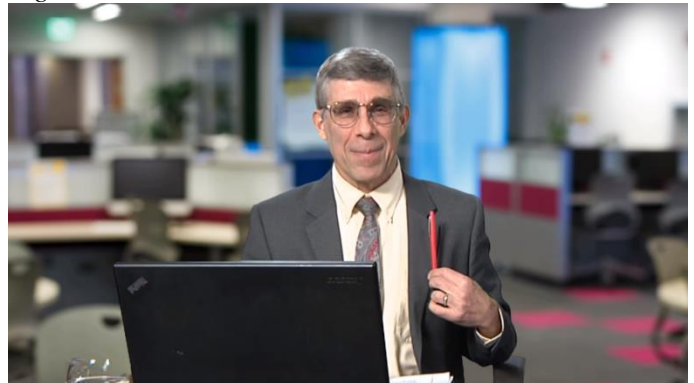

Fig. 6

Man kan faktisk ikke vide det ved blot at kigge på de tre
punkter, og det interessante her er, at, hvis man tog 5
observationspunkter, eller 10 eller 50 eller 100, ville man
stadig ikke vide, hvad det var. Det eneste, man ville have,
var, hvis man havde tålmodighed nok, et uendeligt eller
infinite antal specifikke punkter, som man opfattede og
observerede. Det er en form for det omvendte af [Nico-
laus] Cusanus' diskussion om cirkelns kvadratur, ikke
sandt? Der er ingen som helst idé om det universelle
princip bag dette.

Lad os tage et andet eksempel:

Med udgangspunkt i Hume, at alt, hvad man ved, er det,
man opfatter, eller må begynde med det, man opfatter,
stiller jeg det følgende spørgsmål: Hvad er dette? [Fig. 6]
Man, eller nogen, kunne sige, det er sandsynligvis en rød
tuschpen; noget rødt, der ser ud som en pen. Hvordan ved
man det, hvis man baserer sig på sanseperception, hvor-
dan ved man det så? Er der noget, der retfærdiggør, at
man siger, det er en pen, for slet ikke at sige en rød pen?
For det første, hvordan skelner man mellem de røde san-
seindtryk – der er sikkert noget i retning af en eller to
billiard af disse små sanseindtryk i ens øje – og så

Fig. 7

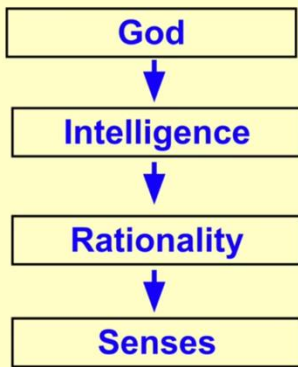

Fig. 8

baggrunden, min grå habit. Hvad er det, der gør det muligt at retfærdiggøre, at man siger, at dette er en genstand? Hvor begynder forgrunden, og hvor begynder og ender baggrunden? Der er ingen måde at sige det på, på en strengt retfærdiggjort måde, hvis vi går ud fra sanseperception; og det er det eneste, vi vil tillade som et argument om viden. Man kan så blive endnu mere skeptisk, om man vil, hvilket Hume også sluttelig bliver, ved at sige, hvordan ved man, at det er rødt, hvad er rødt? Det, der er rødt for mig, er ikke det samme som det, der er rødt for Ben; vi kalder det måske for det samme, vi kan nok blive enige om, vi to, selv om vi ikke blev filmet, at okay, dette er rødt; men hvordan ved vi, at det, jeg ser som virkelig rødt, er det samme, som du virkelig ser som rødt? Måske ser du noget helt andet, og vi har forskellige navne for det. Så der foregår noget her, som leder os til en fundamental skepsis.

Ben: Er dette også en argumentering, som Hume selv fremsatte?

Dennis: Ja, men uden pennen. Det er faktisk implicit i det første citat; men jeg vil komme med endnu et par citater for at vise, hvor langt, denne skepsis kan bringe én, som er virkelig langt ude. Der er et yderligere argument, som går langt tilbage – jeg mener, Hume opfandt ikke denne form for tåbelige tankegang; dette går helt tilbage til Aristoteles og længere tilbage. Folk husker måske Heraklits berømte spørgsmål, som dog er betydelig mere intelligent, at man ikke kan træde to gange ud i den samme flod. Det er selvfølgelig sandt på én måde, for, hvis man træder ud i floden, så har alt ændret sig et halvt sekund senere, ikke bare noget, men alting; vandet har ændret sig, småstenene, vinden. Hvordan kan man – hvad giver én ret til at sige, dette er 'en flod'? Det kan man ikke, iflg. Hume. Der er ingen forening mulig. Det, han siger her, er virkelig dårligt. Hør engang:

Fig. 9

»Med det formål at retfærdiggøre over for os selv denne absurditet [begrebet om identitet], foregiver vi ofte et eller andet nyt og uforståeligt princip, som forbinder objekterne ... Vi foregiver således den fortsatte eksistens af vore sansers perceptioner, for at fjerne afbrydelsen; og løber ind i begrebet om en sjæl, og selv, og substans, for at forklæde variationen.«

Så der er ingen objekter, der er ingen forening. Du spurgte, om Hume foretager denne form for tankegang, og det gør han.

Ben: Så med identitet menes der noget, der ligger bag ethvert specifikt, individuelt sanseindtryk?

Dennis: Selv ethvert individuelt objekt, for at sige andet end, at jeg har et sted mellem en og to billiard små, røde punkter, eller pixels, på min optiske nerve. Alt herudover kan ikke retfærdiggøres. Det kan ikke retfærdiggøres at sige, at dette er et objekt; det kan man ikke sige, hvis man går ud fra sansebaseret vished. Der er ingen forening mulig, ingen objekter, ingenting.

Det bliver værre endnu. Han siger også, at sådan noget som en tanke ikke eksisterer:

»Alle vore ideer er ikke andet end kopier af vore indtryk, eller, med andre ord, at det er umuligt for os at tænke noget som helst, som vi ikke forudgående har følt, enten gennem vores eksterne eller interne sans.«

Hvis I synes, det nærmer sig pornografi om, hvad man forudgående har følt, og hvis man ikke har, ved man det ikke, så er det rigtigt, der er faktisk en direkte linje fra denne form for radikale empirisme til det. Det er virkelig ret slemt: det er intet, der hedder en tanke, og der er absolut intet, der hedder årsag og virkning; man kan ikke retfærdiggøre, at noget forårsager noget andet at ske. Man vil, især hvis man kigger på hjemmeopgaverne, at Bertrand Russell er berømt for at fremføre, at man ikke kan sige, at man ved, at solen vil stå op i morgen. Det eneste, man ved, er, at det har den gjort tidligere, eller så langt tilbage, man kan huske eller har hørt om, og eftersom det er sket så mange gange, er der stor sandsynlighed for, at det vil ske igen, men man ved det ikke. Så der er ingen årsag og virkning, selve diskussionen om årsag og virkning er en afledningsmanøvre og bør udelukkes af reel videnskab, iflg. disse fyre.

Der er den berømte vittighed, I måske kender, om vittighedstegningen med denne videnskabsmand, som kommer løbende ud fra sit laboratorium – de studerer, hvordan man laver en bedre musefælde; det studerer enhver virkelig videnskabsmand jo – og råber for fuld

hals, 'Heureka! Heureka! Vi har det!' Og hans kolleger siger, 'Hvad ved vi? Hvad har vi opdaget?' 'Jeg har bevist, at ost slår mus ihjel!' En dårlig vittighed, undskyld; men det viser, at der er forskel på sammenhæng og kausalitet – hvilket er noget, Bertrand Russell ikke vidste fandtes, og bestemt ikke Hume.

For at I ikke skal tro, at nogle af disse fyre var originale tænkere, så, nej, lad os høre, hvad Aristoteles havde at sige i 350 f.Kr.:

Aristoteles siger i et værk, der humoristisk hedder '*De Anima*', Om sjælen – humoristisk, fordi hele hans pointe går ud på, at der ikke findes nogen sjæl:

»*Sanseopfattelser er altid sande; det er intellektet, der introducerer fejltagelser ... Ting er først adskilte, og bliver dernæst forenet ... i alle tilfælde opstår fejltagelser i en forening. Det er intellektet, der bevirker foreningen.*«

Så alting ville være fint, hvis vi blot ville holde os til sanseopfattelse og ikke blive involveret i det her dumme eller intellektuelle halløj med at tænke, siger Aristoteles.

Så denne diskussion om årsag og virkning er værre end blot ideen om, at der ikke kan eksistere nogen forening eller objekter; men det bliver værre endnu, og værre her er, at Hume faktisk fremfører, at, strengt taget, så ikke alene eksisterer objekter ikke; ikke alene eksisterer årsag og virkning ikke; men jeg eksisterer heller ikke! Identitet eksisterer ikke, og han siger i sin afhandling, 'Om den menneskelige natur', 1738:

»*Selv eller person er ikke et enkelt indtryk, men er det, som vore adskillige indtryk og ideer angiveligt skulle referere til ... Men der er intet indtryk, der er konstant og uforanderligt ... Det kan derfor ikke være fra nogen af disse indtryk, eller nogen andre indtryk, at ideen om selv udledes; og følgelig findes en sådan idé ikke.*«

Man må virkelig sige, at disse skeptikere har drevet det langt ud, men husk, hvad hans forudsætninger er, og det er ikke nok at sige, at de er forkerte. Hvad er det reelle nye paradigme, hvad er den rigtige måde at tænke på dette på, men det er, hvor dette strengt taget bringer dig hen, til andre udtryk for skepsis, om eksistensen af selv; det er ligesom eksistentialisme; hvis de virkelig tog deres argument alvorligt, ville de grundlæggende set begå selvmord, og det ville være slutningen på den eksistentielle tankegangs skole, hvad der ikke ville være så forfærdeligt, mht. filosofi, selv om disse eksistentialister selvfølgelig, eftersom de er mennesker, de fleste af dem, kunne konverteres til en bedre tankegang.

Men dette er værre, så, hvis man blev dårlig, og man blev værre, og man blev endnu værre, så kan man nok forestille sig, at der er noget, der er det værste af det hele hos Hume. Og det er der. Og det værste er det, Lyndon LaRouche påpegede, og som er det punkt, hvor Hume fuldstændig går over til radikal, britisk empirisme, og som er det punkt, hvor [Emmanuel] Kant bryder med Hume over dette spørgsmål, og så er grundlaget for alt det, der fulgte efter, med Bentham, Russell, geopolitik osv. Dette punkt er der, hvor Hume siger, okay, vi har anvendt, vi har lavet en undersøgelse mht. menneskelig forståelse; nu vil vi anvende denne Newton-fremgangsmåde på det menneskelige intellekt og hvordan det fungerer eller ikke fungerer; vi vil nu anvende dette

på moral. Derfor skrev han i 1751 en undersøgelse over principperne for moral, hvilket ligesom med Aristoteles er humoristisk, for det er alt andet end det. Men her er, hvad han siger:

»*Mennesker er nu kureret for deres passion for hypoteser og systemer inden for naturlig filosofi ...*«

Tænk Newton her. '*Hypotheses non fingo*' ('jeg finger ingen hypoteser'), som er latin og skal sige så meget som, 'jeg har ikke brug for nogen af jeres lusede hypoteser; jeg har kendsgerningerne, mand!'

Så her er altså, hvad Hume siger:

»*Mennesker er nu kureret for deres passion for hypoteser og systemer inden for naturlig filosofi og vil ikke lytte til nogen argumenter undtagen dem, der udledes af erfaring. Det er på høje tid, at de forsøger en lignende reformation inden for alle moralske udredninger og afviser ethvert system for etik, hvor diskrete eller snilde, de så end måtte være, som ikke er funderet i fakta og iagttagelse.*«

Det er virkelig det værste, for det, som dette gør – dette bringer én direkte til hjertet af en stor, filosofisk diskussion, som jeg blot vil nævne og identificere på dette tidspunkt, og som er hele debatten mellem 'er' og 'bør være'. Enhver, der har været så uheldig at læse grundlæggende filosofi i college, ved, hvad jeg taler om. Argumentet lyder som følger:

Der er det, som 'er', som det, ens sanser fortæller én. Det er områder for viden, der kan underkastes videnskabelig efterforskning og videnskabelige eksperimenter. Så kommer man til feltet for 'bør være', som er, hvad man selv mener, bør være. Det er underlagt folks forskellige anskuelser; der er ingen videnskabelig begrundelse for 'bør være', det er ganske enkelt et spørgsmål om kulturel relativisme, alle mennesker har deres egne, personlige 'bør være'er', som de gerne så, burde være. Så områderne for 'er' og 'bør være' er to totalt adskilte sfærer. Som 'Naturwissenschaft' og 'Geisteswissenschaft' (naturvidenskab og humaniora, egentlig, 'åndsvidenskab'), samme slags ting, det er 'er' og 'bør være'. Det vil sige, at moral ikke er noget, der kan bestemmes videnskabeligt, og det er grunden til, at Hume konkluderer, at 'Fornuft er slave af passionerne'. Da han først havde sagt dette, da han først havde anvendt Newtons afvisning af hypotese på det moralske, dvs., på tænkning, med hensyn til tingenes årsag, og når han først har anvendt dette på området for moral, er det hele forbi. For han er nu helt ubehersket; og så kommer Bentham.

I vil nok være lettede over, at jeg ikke vil tale en masse om Bentham. Der er ikke ret meget, der faktisk skal siges om Bentham. Det, I har brug for at vide:

Han skrev noget, han kaldte, 'Til forsvar for åger'; han skrev noget, der hed 'Til forsvar for pæderasti'; han udviklede noget, der hed 'Den hedonistiske regnemetode', som grundlæggende set er, at alle styres af nydelse og smerte, og hvis man lægger de forskellige nydelser sammen og fratrækker de forskellige smerter, så er det slutresultatet, den 'philosific' [sic] beregning, lidt ligesom som den ligefremme geopolitiske anskuelse, ikke sandt, nulsumsspillet. Men det eneste virkelige fundamentale, I behøver vide om Bentham, er, at hans tankegang agtes så

højt i Det britiske Imperium, at han, efter sin død, blev mumificeret, virkelig, og hvert eneste år bliver han trillet ud af glasmontren for at præsidere over det Britiske Filosofiske Selskabs årlige møde, som mumie! Tag ikke mit ord for det, jeg plejer ikke at gå ind for spørgsmål, hvor man kan vælge ud fra flere muligheder, men kan I gætte, hvilke af disse to muligheder er den virkelige mumie?[Fig. 7]

Ben: Triller de ham bogstavelig talt ud for at præsidere over mødet?

Dennis: Ja! På det seneste har de haft nogle problemer, for studenterne, selv om de er ødelagt af at studere britisk filosofisk radikalisme, laver numre, og de er begyndt at stjæle hans hoved, så det er et problem, selv om jeg faktisk synes, han ser bedre ud uden hoved. Men jo, de triller ham ud! Det er Bentham, han er britisk filosofis bedstefar, britisk filosofis mumie! Jeg tror, det er Lon Chaney (filmskuespiller) på højre side – det er fra [filmen] 'Mumien vender tilbage' – men for at I blot kan vide, hvad der sker, så lad være med at studere for meget af det her, vær forsigtige, for jeg har faktisk et foto af én, der fik en Ph.d. i Bentham fra Harvard – og her er han så! [Fig. 8] Så pas på!

Det var Bentham. Hele denne idé – det er Satan omformuleret.

Ben: Dette er store spillere i britisk, politisk tankegang, ideologisk tankegang, dette er ikke bare akademikere stoppet af vejen i hjørnerne?

Dennis: Ja, absolut – Bentham var den første chef for britisk efterretning under Lord Shelburne; det kommer vi tilbage til om et øjeblik, for han var *fjenden*, der var ude efter at ødelægge den Amerikanske Revolution. Faktisk rejste Aaron Burr (amr. politiker, vicepræsident 1801-05 under Thomas Jefferson, *-red.*), efter han myrdede Alexander Hamilton (1804), ikke blot til London; han boede i Benthams hus!

Ben: Så det var farligt.

Dennis: Hvad de lavede, ved jeg ikke, og ønsker heller ikke at vide.

Ben: Folk kunne måske tænke, det her er bare nogle akademikere, at britisk, politisk tankegang, filosofisk tankegang, er noget andet end deres politik over for verden; men dette er faktisk nøglepersoner.

Dennis: Absolut, præcis på følgende måde. Her er, hvad Bentham siger:

»Naturen har anbragt menneskeheden under regering af to overlegne herskere, smerte og nydelse. De alene har retten til at påpege, hvad vi bør gøre, såvel som at bestemme, vi vil gøre ... De styrer os i al vor færden, i alt vi siger, i alt vi tænker ... I ord prætenderer et menneske måske at afsværge deres imperium: men i virkeligheden vil han forblive underkastet det hele tiden.«

Med andre ord, så findes der ikke noget, der hedder moral; der findes ikke noget, der hedder et højere formål med livet, bortset fra at maksimere ens personlige nydelse og minimere ens personlige smerte. Og hele den fremgangsmåde, man vælger, er derfor, at samfundet simpelt hen drejer sig om, som jeg nævnte før, at lægge alle disse nydelser og smerter sammen, og sådan når man resultatet;

der er ingen moral mulig. Jeg vil læse et citat; Bentham siger:

»Hvad konsekvensen af en handling måtte være over for helheden, kan aldrig fastslås. Det kan aldrig vides, om det er gavnligt, eller ligegyldigt, eller skadeligt. Under visse omstændigheder kan selv det, at slå et menneske ihjel, være en gavnlige handling; under andre omstændigheder kan det, at tilbyde ham mad, være en skadelig handling.«

Så hvis man mener, at måske Wall Streets bankierer eller IMF er uddannet i Bentham, så er det korrekt. Selv om de aldrig har fulgt et kursus i ham, så er denne tankegang, som Bentham netop indikerede, allestedsnærværende. Det er det grundlag, på hvilket en britisk form for samfund, nulsumsspillet, baserer sig. Det er den geopolitiske fremgangsmåde.

Jeg vil komme med et par hurtige eksempler på, hvordan det her fungerer, hvad et nulsumsspil er, og I har måske stødt på det på forskellige tidspunkter. Hele ideen om 'redningsbåds-etikken'; f.eks., der er kun så meget til rådighed i form af resurser på planeten – kun så meget ferskvand, kun så meget ren luft – og vi må derfor vælge mellem at bruge en masse af det nu, og så hurtigere løbe tør, eller også sætte tempoet ned, og så varer det lidt længere, før vi løber tør for alting; eller også kan vi reducere befolkningstallet, som Russell sagde, og vi kan helt udrydde folk, så vi ikke ødelægger planeten Jord. Det er selvfølgelig tankegangen – hvis man kan kalde det det – bag hele miljøbevægelsen, som selvfølgelig blev stiftet af den nazistiske Prins Philip [af England] og den nazistiske Prins Bernhard [af Holland] og IUCN (International Union for Conservation of Nature) og Verdensnaturfonden. Men den måde, hvorpå 'redningsbåds-etikken' bliver solgt i universitetsundervisningen – og de hjernevasker unge mennesker med det, og det har fundet sted i årtier, jeg ved det, for jeg var der – i økonomi, i filosofi, i sociologi, i psykologi, det hele; her er det eksempel, de bruger:

Du er skibbruden ude på havet. I er 5 i en redningsbåd, men redningsbåden er kun stor nok til 4 personer. Hvad gør du? Og eftersom de fleste, fornuftige studerende siger, hør, vent lige lidt, det er et skørt eksempel; så slår læreren hårdt og siger, svar på spørgsmålet. Kom ikke med uvedkommende spørgsmål; hvad gør I? I er 5 i båden; kun 4 kan overleve; hvad gør I? Og når de studerende først accepterer denne præmis, er det forbi, for det sænker deres moral til et ringere niveau i forklædning af videnskab.

Mit syn på dette eksempel, på redningsbåds-etikken, er meget enkelt: Det er en virkelig god lektie, hvis du nogensinde skulle komme ud for at befinde dig ude på havet i en redningsbåd, der er beregnet til 4, og I er 5! Det er, hvad det duer til. Og absolut intet som helst andet. Det er problemet med denne form for tankegang, at de forsøger at generalisere og sige, at det er de menneskelige vilkår.

Endnu et perfekt eksempel på et nulsumsspil er legen om 'de musikalske stole' (stoleleg). Det er et nulsumsspil. Et andet nulsumsspil: Boksning. Er der nogen, der kan huske, hvad Mike Tyson gjorde mod en af sine modstandere i en boksekamp? Han bed et stykke af hans øre af!

Det er den dyriske anskuelse. De mennesker, jeg boede hos på det tidspunkt, heppede og syntes, det var virkelig fantastisk.

Et andet godt eksempel på et nulsumsspil: En tyrefægtkamp.

Det, der reelt set ligger bag dette, problemet med hele denne anskuelsesmåde – vi kan se, hvor det fører hen i det nylige skoleskyderi i Florida, som blot er én i rækken af nylige, forfærdelige ting. Lyndon LaRouche behandlede dette for længe siden efter Columbine-episoden i 1999. Vi har vist dette citat før, men jeg gentager det her, for det begynder at fremlægge den modsatte måde at tænke på. LaRouche sagde: (hvordan sker dette?)

»Hvordan fordærver man uskyldige børn til at blive psykotisk-lignende mordere? Det hurtige svar på dette spørgsmål er, dehumanisér billedet af mennesket. Det er ingen oversimplificering at sige, at, når dette første skridt, at dehumanisere billedet af mennesket, er nået, er det aksiomatiske grundlag blevet etableret for at gøre krig og drab til en blot og bart barnlig leg.«

Og det er forbindelsen mellem denne filosofiske diskussion, dødkulturen i USA, britiske, geopolitiske krige og den konfrontation, det fører til, som det, vi ser netop nu med denne meget vigtige Putin-tale, og hvad der må gøres for at skabe et alternativ til alt dette.

Dette bringer mig frem til modgiften. Jeg lovede, at der ville være en modgift til denne gift, og det er der. Vi hænger ikke på sanseperception som grundlaget for, eller udgangspunktet for, al viden. Der er en helt anden fremgangsmåde. Til en begyndelse vil jeg gerne vise jer et citat fra en person, der engang besøgte Bentham i dennes hjem i England og kom offentlig ud og skrev om Benthams syn på nydelse og smerte. Her er, hvad denne person sagde:

Personen, der sagde dette, var USA's 6. præsident, John Quincy Adams, i 1817, og han talte om sin samtale med Bentham.

»Jeg sagde, at beviserne for intellekt i den materielle verdens operationer for mig var lige så afgørende, som beviserne for eksistensen af materien selv; Idet intellekt ikke residerer i materien, men former og kontrollerer det. Hvad er dette intellekt, og hvor findes det? Det findes overalt i dets virkninger; intetsteds synligt for sanserne ... At det ændrer og styrer den fysiske verden er åbenbart både for mine sanser og min fornuft (forstand).«

Det, som John Quincy Adams sagde, som en sand repræsentant for Leibniz' anskuelse, der formede den Amerikanske Revolution, blev faktisk dybdegående udviklet af Leibniz og også af Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues). Til denne del af diskussionen vil jeg vende mig til [Cusanus], for han taler meget direkte om dette spørgsmål om sanseperception:

Dette er fra et dokument, som jeg vil anbefale alle at læse, ved navn, 'The Layman, About mind' (latin: *Idiota de mente*; da. tilnærmelsesvis 'Lægmanden, om Intellektet', undertiden også, Lægmanden, om forholdet mellem intellekt og visdom, -red.), som er en dialog, han skrev i 1450. Han siger det følgende:

»Aristoteles siger, at, at forstå, er et uheld ...«

(Dennis: I parentes bemærket minder det os om det, vi netop så, Aristoteles sagde.)

»[Men] noget er til stede for mental intuition [for fornuft eller forstand], som ikke er til stede for sansning ... intellekt er et levende middel, der opnår sin egen kapacitet ved at måle andre ting ... Intellekt kommer ikke af de foranderlige tings natur, som det opfatter gennem sanseperception, men af uforanderlige ting, som det opdager i sig selv.«

Det, som Cusanus lige gjorde her, er, at han, endnu inden de overhovedet ytrede ét ord, ødelagde hele den britiske skole for radikal empirisme, eller blot ikke-radikal, britisk empirisme. For han smed hele forudsætningen for deres argumentation ud, og som er, at det, man ved, er det, man opfatter (med sanserne), og at al viden eller kundskab bygger på sanseperception; hvor det i realiteten er det modsatte, der er sandt, siger Cusanus: Det, man opfatter, bygger på det, man ved. Og dér må man begynde, hvis man rent faktisk vil vide noget som helst. Cusanus fortsætter med at diskutere er, at denne form for det, han kalder mental intuition, er noget, der er større end og vigtigere end sanserne. Og han siger, at dette faktisk er, hvad man kalder den menneskelige sjæl. Sindet (intellektet) eller sjælen, for, for Cusanus er det samme ting, et kreativt sind eller en sjæl eller en ånd er det samme. Også fra 'Lægmanden, om Intellektet' siger han,

»Noget er til stede for mental intuition, som hverken var til stede for sansning eller fornuft, nemlig den eksemplariske og ikke-kommunikerbare sandhed om formerne – han taler om Platons former (ideer) her, det kommer vi til senere – som er reflekteret i ting, der kan sanses. Sindet er en levende substans, og dets funktion i denne krop er at give den liv, og af denne grund kaldes det for sjæl.«

Jeg gentager denne sætning – faktisk, fordi jeg virkelig kan lide den. 'Dets funktion i denne krop er at give den liv, og af denne grund kaldes det for sjæl.' Det er, hvad sindet er, det kreative (skabende) sind.

Han uddyber dernæst dette nærmere, og han diskuterer det, jeg har sat op her på skærmen [Fig. 9], og som jeg gerne vil have, I kigger på, mens jeg læser et Cusanus-citat for jer, som diskuterer dette.

Det, han siger, som I måske får en klar opfattelse af ved at kigge på dette, er, at sanserne udgør den laveste form for menneskelig, mental aktivitet, og at sand viden i realiteten udgår fra oven, på en hierarkisk måde, og ikke fra neden. Så det, han fremlægger her, er den idé, at, hvert af disse niveauer er arrangeret i et bestemt hierarki; men de er også indbyrdes usammenlignelige. Man kan ikke bruge den målestok, der anvendes på sanser, til at begynde at forstå rationalitet (det fornuftsbase-rede), eller til at forstå intelligens og heller ikke til at forstå Gud. Jeg vil læse op, hvad Cusanus siger, mens I kigger på dette diagram. Cusanus siger, og dette er fra 'Om Formodninger' ('*De Coniecturis*')

»Der er intet fornuftigt, med mindre foreningen af sanser findes.«

(Dennis: Så meget for David Hume).

»Sanserne opfatter, og skelner ikke. Enhver skelnen kommer i realiteten fra rationalitet, fornuft. Så fornuft

gør brug af sanserne som et instrument, for at kunne skelne det fornuftige. Men det er selve fornuften, som i sanserne skelner det, der er fornuftigt.«

Han fortsætter:

»Hvis fornuft efterforsker intelligens, som det forstås uden nogen fornuftige tegn, hvordan kunne det da begynde denne efterforskning, hvis intelligensens lys ikke gav indsigt i dens oplysning? Intelligens er derfor relateret til fornuft

(Dennis: Hør godt efter her),
som Gud selv er relateret til intelligens.«

Dennis: Skift intelligens ud med kreativitet, og I får den rigtige idé.

Cusanus fortsætter:

»Intelligens er derfor intet af det, der kan siges eller navngives, men er snarere oprindelsen til de fornuftige begreber om alting, som Gud er oprindelsen til intelligens.«

Dette giver jer en idé om, hvordan Cusanus går frem i dette spørgsmål om, hvad viden rent faktisk er. Selvfølgelig gør man brug af sanseperception, men man starter ikke ud fra sanseperception, og den er bestemt ikke selvindlysende sand. Det eneste, der gør det muligt for én at få en sanseopfattelse af noget som helst, er intellektets (sindets) højere funktionsevner. I enhver form for argumentering, der søger at reducere mental aktivitet til intet andet end sanseperception, til at splintre det og reducere det til dette, er at reducere os til et dyrisk niveau. Jeg ville faktisk sige, at det er én af de mest ødelæggende ting, narkotika gør. Det er, hvad den har til formål at gøre, at ødelægge de højere, kognitive evner og ikke efterlade andet end et totalt kalejdoskop af sanseopfattelser.

Lad os kort gå over til Leibniz og høre hans tanker om dette. Leibniz påpeger direkte spørgsmålet om forskellen mellem mennesket og dyret. Jeg vil først citere fra Monadologi, skrevet i 1714 mod slutningen af hans liv – jeg mener, Leibniz døde i 1716.

Her er, hvad Leibniz skriver i Monadologi. Jeg vil oplæse et lidt længere citat end det, der vises på skærmen, for de mellemliggende dele kunne ikke være på skærmen, men jeg mener, de er virkelig vigtige.

»Mennesker opfører sig som dyr for så vidt som deres successive perceptioner frembringes af princippet for hukommelse ... Heri ligner de empiristiske læger, hvis praksis ikke er bakket op af teori. Vi er i realiteten blot empirister i tre fjerdedele af vore handlinger. Hvis man f.eks. forventer, at solen vil stå op i morgen, fordi den hidtil altid har gjort det, så opfører man sig som en empirist. Kun astronomen vurderer ud fra fornuft. Viden om nødvendige og evige sandheder adskiller os imidlertid fra dyrene og skænker os fornuft og videnskaberne, hæver os op til viden om os selv og om Gud ... [Sjæle] er i stand til at kende universets system og til at imitere noget af det gennem arkitektoniske eksempler, idet hver sjæl er som en lille guddom inden for sit felt.«

Så for Leibniz er mennesket ikke Gud, men det er i stand til skabende fornuft af den form, som Gud har begavet det med i universets udvikling. Så for Leibniz er mennesket skabende, som det også er for Cusanus. Denne kreativitet, og kun denne kreativitet, er det, som

skænker mennesket fri vilje. Med andre ord, så er mennesket i stand til at gøre noget, eller ikke gøre noget; eller at gøre A eller B; der er fri vilje. Og det er det samme som kreativitet, mener jeg, det er rimelig indlysende. Men det er også kilden til moral. Så kreativitet, fri vilje og moral er i realiteten det samme, videnskabelige begreb. Af den grund, siger Leibniz, så er det, der er formålet med vores liv, eftersom vi har fået denne kreative evne, at få det, han faktisk kalder lykke (happiness), at udvikle stræben efter lykke. Han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter nydelse'; han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter at undgå smerte'; han siger, 'liv, frihed og stræben efter lykke', som han undertiden også kalder 'felicity' (det betyder også lykke).

Dette er altså det stik modsatte af Benthams idé om nydelse; det er lige så modsatrettet som Satan er til Gud. Her er Leibniz' diskussion af lykke. Han siger:

»Lykke er en varig tilstand af nydelse ... man må skyde de sanselige nydelser, som man skyr en fremmed, eller snarere, en smigrende fjende. Kundskab er af to slags, den af kendsgerninger og den af fornuft. Den af kendsgerninger er perception, den af fornuft er intelligens ... De sanselige nydelser, der kommer nærmest fornuftens nydelse, og som er de reneste og de mest visse, er dem af musik og dem af symmetri.«

- som det vil blive omfattende diskuteret i kommende lektioner.

For Leibniz er med andre ord moral og videnskab én og samme ting, for de kommer fra samme kilde, menneskets kreativitet. Det, man ved, er ens egen, mentale kreativitet. Man ved ikke objekter, man ved helt bestemt ikke sanseindtryk; det, man ved, er ens evne til at skabe, innovere og fremme samfundet som helhed. Man kender sit intellekts aktivitet baseret på denne form for kreative produkt, som vi producerer i verden. For Leibniz er altså moral og videnskab nøjagtig det samme. Hvorfor? Fordi alene mennesket skaber sin egen fremtid. For Leibniz er der ingen skelnen mellem 'er' og 'bør være', sådan som folk siger det; for Leibniz er 'bør være', det vil sige at handle på basis af moral for at skabe en fremtid, som er forskellig fra det, som 'er', i realiteten den menneskelige naturs mest essentielle karaktertræk.

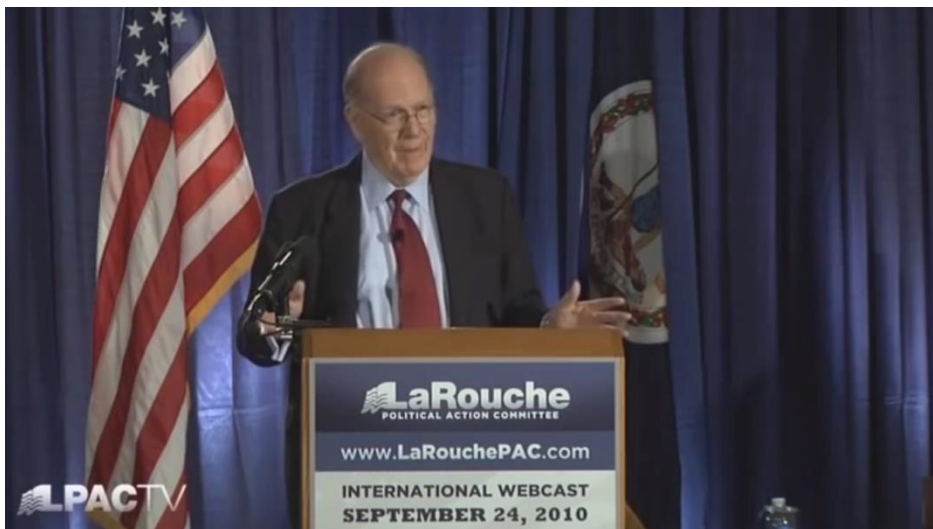
Jeg vil gerne vise et citat om dette, og det er med vilje, at jeg viser det uden at nævne, hvem personen er, for mens jeg læser det, eller I selv læser det, vil jeg gerne, at I begynder at tænke over, hvem, der sagde dette:

Det var ikke LaRouche, vil jeg godt sige.

»Jeg nægter at acceptere fortvivlelse som den sluttelige respons til historiens tvetydighed. Jeg nægter at acceptere ideen om, at 'is-ness', det, der 'er', i menneskets nuværende natur, gør det moralsk ude af stand til at række op efter den evige 'ought-ness', det, som 'bør være', som for evigt konfronterer mennesket. Jeg nægter at acceptere den idé, at mennesket blot er vraggoods og overflødig ballast på livets flod, ude af stand til at øve indflydelse på de begivenheder, der udfolder sig omkring det.«

Det var et uddrag af den tale, som dr. Martin Luther King holdt, da han modtog Nobels Fredspris i 1964.

Så det, der karakteriserer os som mennesker, er denne evne til kreativitet, som er kilden til moral og kilden til

Lyndon H. LaRouche.

fri vilje. Og det er denne kreativitet deployeret i området for økonomisk fremskridt, teknologisk og videnskabeligt fremskridt, som har gjort vores art til den eneste art, der er i stand til at forme ikke alene vores egen fremtid, men hele universets fremtid.

Jeg tror roligt, man kan sige, at Lyndon LaRouches hele livsværk bygger på *dette* koncept, og på hans uophørlige had til radikal, britisk empirismes bestialske, sataniske koncept. Og jeg vil gerne overlade jer til at høre de vise ord fra Lyndon LaRouche om netop dette spørgsmål:

»Den anden del af det her er – det her vil oprøre jer yderligere, men det er godt for jer, I kan godt lide udfordringer – det største problem, vi har i dag, er en misforståelse af det menneskelige intellekt, eller sinds, natur. Vi tænker på det menneskelige intellekt – de fleste mennesker tænker sådan, det vil de selv fortælle jer – de vil sige, vi har et nervesystem, vi har sanseperceptionsevner, og det, vi ved om universet, kommer fra vore sanseperceptionsevner. Nogle mennesker vil sige, på tåbelig vis, at det er alt, hvad vi ved! Kun dét, vi ved som et produkt af sanseperception, og tåbelige mennesker tror på dette. Mere intelligente mennesker ved, at der foregår noget andet, hvilket er mit speciale. Vi forstår derfor ikke menneskelig kreativitet, vi forstår ikke menneskelig identitet, for vi antager, at vore sanseperceptoriske evner er lig med det menneskelige intellekt; og de sanseperceptoriske evner er ikke lig med det menneskelige intellekt (sind). Det menneskelige intellekt udgør en højere form for eksistens. Det kan vi demonstrere på alle mulige måder. Ét af de bedste eksempler; det optræder altid inden for de kreative områder. Hvor finder vi udtrykket for denne form for kreativitet? Uden for ideen om sanseperception? Hvad ligger der uden for sanseperception? Hvad er kreativitet uden for sanseperception? Eksisterer det noget andet sted som en viljemæssig, forstandsmæssig kreativitet?

Det gør det ikke; kun i mennesker. Vi kender ikke til noget andet, der gør dette. Intet andet dyr besidder viljemæssig kreativitet. Universet er kreativt. Processerne i det er kreative. De forandrer sig; de udvikler sig til højere stadier, fra lavere stadier til højere stadier; ikke overraskende. Men kun mennesket kan viljemæssigt skabe et højere, fysisk stadie i universet. Og hvad er vi afhængige af til dette? Vi er afhængige af det, vi kalder klassisk, kunstnerisk komposition. Kreativitet betyder at virkeliggøre det, man ikke før vidste, eksisterede. Man undersø-

øger de tilfælde, hvor det optræder, og man undersøger menneskeheden omkring dette; det vigtigste ved at studere, er at studere menneskeheden. For i menneskehedens historie finder vi kreativitet. Den viljemæssige kreativitet, der skaber stadier i naturen (universet). Vi finder, som i tilfældet Einstein, f.eks., intellekter af denne art, inden for fysisk videnskab; de skaber ideen om nye stadier i naturen, som ikke tidligere var kendt, og ideen om, hvordan man behandler disse nye stadier i naturen, for at forstå dem, som ikke eksisterede for os forudgående. Det er, hvad menneskeheden gør. Intellektet, det menneskelige sind, er ikke lokaliseret i sanseperception. Faktisk er en af de største tåbeligheder den, at forsøge at fortolke det menneskelige intellekt som sådan, som værende et produkt af akkumuleringen af sanseperceptioner. Det er det ikke. Der er mange former for manifestationer af dette.

Pointen er, at vi må være proaktive mht. begrebet om menneskelig kreativitet, frivillig kreativitet, af menneskelige væsener, som det typificeres i klassisk, kunstnerisk komposition, som faktisk værende typificeringen af menneskelig opdagelse. Og eftersom vi er menneskelige væsener, og vi har denne evne, som ingen dyrisk livsform har, bør vi da ikke gøre denne evne til vores essentielle profession? Hvorfor skulle vi have indvendinger imod at være kreative? Eftersom det er vores naturlige tilstand, ville vi måske være mindre ulykkelige, hvis vi brugte mere tid på kreativitet og mindre tid på visse andre lavere former for adspredelser! Og dét er svaret.«

Herefter følger Spørgsmål & Svar. Følg diskussionen på videoen.

Lørdag, 10. marts kl. 7 pm Standard Eastern Time (kl. 01:00 dansk tid) følges Dennis Smalls præsentation op af en særlig diskussionsudsendelse, inkl. en direkte telefonlinje, og som du kun har adgang til, hvis du er indtegnet som deltager.

Du kan indtegne dig her: <http://lpac.co/NP2018>